

Освајачи педосфере

Криза настала након уласка страних трупа на Косово и Метохију довела је до политичких потреса и подела у Србији. Српска елита није јединствена у вредновању сакралног наслеђа и природних блага Косова и Метохије, а нема ни изграђен однос спрам еколошке катастрофе изазване ратним дејствима НАТОа 1999. Неразумни рат атлантиста ранио је биосферу на простору Балкана, посебно Косова и Метохије. Загађена је и танка скрама литосфере, земљиште, најважнији елемент агросфере и основа производње хране.

НЕБЕСКО ЈАЧЕ ОД ЗЕМАЉСКОГ

Србија не може без Косова, а Косово нема будућност без Србије. Данас не постоји ниједно решење за Косово мимо обнове српске идеје коју ће изнедрити нова елита. Природна блага Косова и Метохије заједно са сакралним наслеђем могу бити основа за остварење духовне и космичке идеје Србије. Ради тога се Србија спрема да напусти хаос глобалног потопа и празнине и отпутује у Хипербореју. Чека је дуго крстарење XXI столећем пре него што стигне до земље настањене Хиперборејцима. И већ знамо да ће наш космички брод на путовању космосом бити Косово. Дошли смо из будућности, време је да се тамо и вратимо.

Земљиште је природно благо, угаони камен агросфере и основни елемент биосфере, станиште биљака, животиња, човека. Али с времена на време земљиште постаје прворазредна друштвена, економска и политичка тема, повод за сукобе. Наиме, пољопривредно и шумско земљиште често су циљ освајача. Непосредно запоседање простора Косова и Метохије одвијало се првенствено куповином земљишта, имања и кућа. Албанци су примењивали различите методе да приволе Србе на продају имовине и исељавање. У том смислу, земљиште је као јавно добро постало роба посебне врсте за коју су важили другачији услови промета него у осталом делу Србије. Албанске вође посебну пажњу поклањале су куповини грађевинског и пољопривредног земљишта од Срба пошто су дошли до уверења да бројност становништва није довољна за отцепљење Косова и Метохије већ је потребно и власништво над простором.

Заузимање Косова и Метохије од стране Албанаца има обележја борбе за животни простор. Подсећа на велику војну операцију, успорену и протегнуту на дуги временски период. Историјски гледано, албански сточари спуштали су се у долине, с почетка сезонски а касније и трајно, што је имало утицај на распоред и концентрацију становништва. Дуготрајни процес померања, насељавања и исељавања становништва час се убрзава час успорава. С почетка, миграције су биле мирољубиве, касније праћене сукобима Срба и Албанаца. Последњи циклус премештања и исељавања Срба са Косова и Метохије одиграо се након 1999.

Главни исходи миграторних процеса су исељавање и смањење броја Срба на Косову и Метохији, досељавање Албанаца из различитих делова Балкана у Србију, гашење многих српских насеља и нестанак насеља са мешовитим становништвом. Отуда не чуди што је у периоду између 1961. и 1981. највеће досељавање Албанаца било у општине са мешовитим становништвом. У Босни и Херцеговини и у Хрватској миграције су биле другачије. На простору Косова и Метохије у претходних стотинак година јасно уочавамо:

- 1) неконтролисано усељавање становништва на простор Србије,
- 2) преузимање простора куповином обрадивог земљишта у приватном власништву углавном Срба,
- 3) изградњу албанских парадржавних институција,
- 4) настојања албанских првака, потом и школованих људи да приволе стране државе, да се умешају у уређење односа између Албанаца и Срба на територији Србије.

Посебно би вредело истаћи да је у СФРЈ била снажно изражена пропаганда да на Косову живе милиони становника. Да би ове бројке биле убедљивије а Срби за њих пријемчивији, прављене су пројекције да ће број Албанаца у наредним деценијама (тј. у данашње време) безмало бити раван броју Срба. Пропаганда развијана у СФРЈ заснована на ширењу страха („прогутаће нас Албанци“) и неутемељеним статистичким подацима дала је извесне психолошке резултате што се видело по понашању истакнутих српских интелектуалаца, попут Добрице Ћосића. Сви они су били листом демократе али су измишљене бројке о албанској живој сили узимали као аксиом и користећи се њим прорицали пораз знатно бројнијих Срба.

Узимали су број Албанаца из далеке будућности и упоређивали га са бројним стањем Срба у датом моменту. Да су се, рецимо Јевреји, држали таквог става не би ни покушали да обнове државу Израел.

Данас је очевидно да је пропаганда коју је водила елита југословенске револуције била припрема за етничко чишћење Срба на Косову и Метохији, потом и погроме 1999/2004. Пошто су се 1999. појавили српски прогнаници с Косова, нико јавности није објаснио одакле су се створили ако их у различитим пројекцијама и пописима становништва уопште није било. Али у време операција Војске Југославије 1999. без

околишања председник Србије С. Милошевић изнео је процене да је на Косову око 800.000 Албанаца и око 600.000 грађана неалбанске припадности (углавном Срба).

У политичким расправама у доба СФРЈ никад није постављано питање на који су начин Албанци прикупљали новац за откуп српских имања али се надуго распредало о томе да Срби олако продају своју имовину. Изгледа да је учешће Албанаца у разним облицима недозвољене трговине измицало пажњи југословенских власти. Данас заговорницима новог разграничења с Албанијом у Београду не бode очи што широм Косова и Метохије цвета дивља градња а у новим кућама нико не живи. Препрека преузимању већег дела земљишта Косова и Метохије била је државна (друштвена) својина до доласка ткупа НАТО-а 1999. Након тога променили су се односи. На основу података власти у Приштини, од укупно 577.000 ha пољопривредног земљишта 265.000 ha је у приватном власништву а од 464.000 ha шума је 40 одсто (185.000) у приватном власништву у Покрајини. После 2000. године приватизовано је најмање 25.000 ha државног земљишта.

Али за будућност Албанаца с Косова и Метохије важна је транзиција пољопривредног становништва и његов прелазак у друге привредне гране пошто свуда у свету опада удео пољопривредног становништва у целокупној популацији. О величини косовске пољопривреде у односу на пољопривреду читаве Србије говоре и подаци о извозу и увозу. Целокупна аграрна производња Косова нема велики значај за простор југоистока Европе већ је пре свега важна за задовољење потреба локалног становништва.

Вредност производа и услуга београдског и новосадског информатичког кластера вреднија је од читаве пољопривредне производње Косова.

Ваља приметити да се велика распродаја земљишта одиграла у источној Европи после распада Варшавског пакта а сада се планира у Украјини. У западној Европи оно је још увек недоступно потенцијалним инвеститорима са Блиског истока и севера Африке. Имигранти у ЕУ наоружани мобилним телефонима и готовином за пут до сада нису куповали холандско и немачко земљиште, а саудијски инвеститори досегли су до имања прогнаних Срба из Босне и Херцеговине. У ЕУ чврсто верују да ће

Агросфера Косова и Метохије

Покрајина Косово и Метохија чини 12,3 одсто територије Србије. Од читаве површине Косова и Метохије 53 % заузима пољопривредно земљиште а под шумама је 42 %. Пољопривредно земљиште обухвата 416.000 ha а под ораницама је 188.000 ha. Светски тренд је смањење обрадивих површина како због изградње путева, ширења градова тако и ширења пустиња и деградације земљишта. Већи део Србије природно је шумско подручје чијим крчењем су добијене површине за земљорадњу. Без знатнијих шумских површина је степска регија Панонске низије у северном делу Србије. На Косову и Метохији, као и у Србији, преовладавају листопадне шуме док је четинарских мање од осам одсто. Укупна површина шума Косова и Метохије је 464.800 ha.

Биљни покривач и врсте пољопривредних усева на територији Покрајине понајвише су одређени рељефом и климом. Простор Косова и Метохије сачињавају две велике котлине – косовска и метохијска, развојене ниским побрђима и заузимају 36,5 одсто површине покрајине, док је остатак брдско-планински. Климину модификује рељеф, првенствено правцем пружања планина и река као и близина Јадранског и Егејског мора. Заједничко обема котлинама је недостатак летњих падавина мада је њихов распоред повољнији на Косову него у Метохији.

На Косову и Метохији издвајају се три климатска региона: умерено-континентални, субпланински и планински. Косовски подрејон (Косовска котлина, Дреница, Лаб, Гњилане) има умерено-континенталну климу с израженим утицајем

Косаоника и Шаре; на климу овог подручја утичу ваздушна струјања преко нижих превоја (падавине су 580-670 mm, средња температура 10 °C). Будући да је заклоњена Проклетијама од струјања ветрова, Метохија има блажу климу од Косова што се очитује ранијим сазревањем жита. Средња температура је изнад 11 °C а количина падавина је преко 700 mm (сем Суве Реке – испод 700 mm).

Од запада према истоку Покрајине опада количина падавина. Воде са подручја Косова и Метохије дренажују се у три мора: Црно, Јадранско и Егејско а Црнољева – Дрманска глава (на споју Косова и Метохије) хидрографско је чвориште овог дела Европе. Рејон умерено-континенталне климе најповољнији је и најважнији за пољопривреду Покрајине, првенствено за ратарство, повртарство, воћарство и виноградарство. У региону субпланинске климе (700-1500 m) погодни су услови за развој сточарства.

На простору Косова и Метохије среће се мноштво типова и варијетета земљишта различитих физичких, хемијских и биолошких особина неједнаке плодности. Према особинама и плодности могу се разврстати у седам већих група. Најплоднија су алувијална земљишта настала радом река (речни наноси). Смонице и њени варијетети нешто су слабије плодности али уз добру агротехнику чине најплоднија земљишта. Уопште узев, могло би се закључити да, сходно географском положају и климатско-едафским карактеристикама, Косово и Метохија има боље услове за развој пољопривредне производње него Албанија и Северна Македонија.

усељеници бити трајно одвојени од тла и чврсте подлоге у земљама домаћинима, тј. да ће паштунски и други усељеници пристати да остану туђи на туђем. Да ли ће власници земљишта у западној Европи ускоро почети продају својих актива (обрадивог земљишта и шума) богатим инвеститорима с других континената?

У околностима брзих и значајних политичких и економских промена у Европи ваљало би размишљати о другачијој административној организацији Покрајине и поделити на две целине (области) тако да у састав Метохије и Косова не улазе насеља и предели који им не припадају географски и историјски. Рецимо Косовска Митровица, Гњилане и Гора.

Косово у Европи

Албанске миграције на Балкану и Европи у XX столећу претходиле су демографској и геополитичкој реорганизацији ЕУ коју данас будно посматрамо. Њихово дуго трајање генерацијама рођеним у Србији после 1980. познате су спорадично, кроз узредну причу, сасвим ретко као резултат личног посматрања и систематског изучавања. У очима великог броја савременика преовлађује слика Косова и Метохије с кога су се иселили Срби или су остали у енклавама. Дакле, савременици су суочени са непријатном сликом а не вишесмерним процесом који захва-та столећа.

Док је постојала, Отоманска империја успешно је користила албанско становништво за борбу против балканских хришћана (терорисање) и то као параполицијски елемент (башибозук). Данас се на територији Турске налазе избеглички логори у којима су потенцијални усељеници који покушавају да преко Балкана уђу у ЕУ.

После илегалног усељавања, етно-културне консолидације косовски Албанци су у другој половини XX столећа све јаче постављали политичке захтеве пред југословенско и српско руководство. Након тог периода дошло је до оружане побуне и, коначно, до увођења страних трупа на територију Србије.

Процеси дубинских промена друштва и политичких облика убрзано се одвијају у ЕУ. Последњих година младо муслиманско становништво пореклом из Африке и Азије усељава се на територију европских католичких и протестантских држава. Мада без путних исправа (доказа о идентитету), показује насртљивост према становништву земаља домаћина и држава кроз које пролазе. Вреди истаћи да је данашње премештање милиона становника у западну Европу из Африке и Азије знатно брже него премештање Албанаца по Балкану и Европи у XX столећу. Како год, Албанци су стигли у Европу а за њима и афрички и азијски мигранти, солиднији ратници од Албанаца.

Каква је будућност западне и источне Европе до краја није јасно али ће резултати етничког инжењерства европских елита бити брзо видљиви. Посебно је важно што су имигранти усмерени на државе чија је популација изгубила пасио-нираност, солидарност и спремност на одбрану друштва, породице и земље. Можда ће новонастали односи бити повод да америчка војска настави да обавља улогу заштитника европских народа?

Осим тога, албански комунисти су у доба СФРЈ употребљавани са словеначким и хрватским комунистима у сврху политичке борбе против Срба. Такође су уз помоћ Турске, касније и СФРЈ, асимиловали (присилно) неалбанско, пре свега словенско становништво.

Да би се разумели предстојећи догађаји у ЕУ (и Србији) није згорег подсетити се на особености насељавања Албанаца на простор балканских држава и упоредити га са планским увођењем миграната у ЕУ после 2015.

Мигрантски талас може бити и најава разрешења духовне кризе европског света и то радикалним путем. Будући да Европа није спремна на промене данашњег друштвеног модела, виша стварност ће на различите начине (мигранти, пандемије, економске кризе и сл.) кроз неколико деценија деградирати постојећу индустрију и науку и устројити нову. Пошто утехе и упоришта није било у хришћанству остаје ислам или нека друга вера, о чему ће сведочити нове генерације.

Одуховљење биосфере

Али постојећој духовној кризи чији су епифеномен политичка, економска и еколошка криза, може се прићи и на други начин. Разматрајући значај биосфере у којој се одвија телесни живот човеков у сећање призивамо словенску традицију у којој Земља има обележја светости и ритуалне чистоте. Решавајући сукоб са евроатлантским светом долазимо до косовског питања и једног неиспитаног хоризонта стварности: односа Албанаца према биосфери и космосу. Албанци на простору бивше СФРЈ очевидно су, не удубљујући се у суштину свог и човековог постојања на Земљи, закупљени стварањем тзв. Велике Албаније, зашли у средиште духовне и еколошке кризе која потреса човечанство.

Пристали су да буду буздован евроатлантских сила које не познају, али их сматрају својим савезницима у рату против Србије, посредно и Русије. Албанске вође најпре су направиле детаљан прорачун средстава потребних за откуп задате површине земљине коре. Ободрени рачуном и саветима западних савезника закључили су да ће трговином створити државу. Пошли су од тога да се велико може добити за мало и да насртају на планету и косовску симболику немају никакве последице по сам живот. Српска митологија Косова у тај прорачун ушла није јер се не изражава бројкама.

Еколошка криза данашњице једнако као и јединствена еколошка катастрофа Косова и Метохије изазвана ратом 1999. неодвојива је од теологије западне цркве. Она је посебно наглашавала господство над природом позивајући се на заповест првим људима да владају Земљом (1 Мојс. 1, 28). На Западу се столећима учвршћивало схватање да је човек рационална индивидуа чија су срећа и напредак највиша вредност. Човеков идентитет одавно није плод његове боголикости већ је утемељен на издвојености и аутономности. Отуда се према биосфери не односи као према свом дому, још мање је доживљава као храм, већ је сматра адресом и животним стаништем уоквиреним низом еколошких чинилаца, који мање или више погодују материјалним потребама људи. Еколошка криза резултат је греха човекове обузетости да ствара веће а не боље. А грех није само антрополошког или социолошког карактера (према другом човеку, људима) већ се односи на сва жива бића и неживу природу (космолошку стварност).

Православна Црква решење еколошке кризе (и еколошке катастрофе Косова) тражи у оквирима свог предања. Да би отклонио еколошку кризу човек може да учини искорак и преузме улогу заштитника и чувара творевине а не само господара, поседника. Православни хришћани никада природу нису сматрали оставом (магацином) органског и минералног блага намењених необузданој потрошњи, већ храмом у коме је човек свештеник на служби Господу. Сва природна блага, Сунце, воду, земљу, небо, море, светлост и звезде Бог је поделио свима подједнако. Господарење над природом и владање над земљом на које је човек призван не отвара врата самовољји и сведозвољености.

Пут у Хипербореју

Напокон долазимо до најважнијег питања: има ли решења сукоба Срба и Албанаца и како зацелити рањену биосферу на данашњем простору Србије? У ствари, није тешко претпоставити да ће стране трупе на Косову и Метохији довести до постепеног одумирања албанске заједнице и одласка Срба. У Србији још имају изгледе да преживе. Албански политички прваци у Приштини немају никакву оригиналну идеју шта са привредом или пољопривредом, нити имају јасне планове о томе која је оса њиховог окупљања.

У албанским разматрањима нема места питању да ли се еколошким разарањем може градити? Још мање размишљању о путевима опоравка након слома либералног поретка из кога су стизале најаве косовске државности.

Који глобални пројекат им је најближи и у који планирају да уђу? **Можда су истински поверовали да је сецкање територија балканских народа – Грка и Срба, рукама Ердогана, Трампа и енглеске краљице најбоље решење?** Приштински прваци понашају се као да имају гаранције да ће балканско кријумчарско братство наставити да послује несметано пошто се успоставе границе нових интересних сфера. **О особитом поимању стварности сведоче расправе вођа косовских Албанаца о стратешким односима Косова и САД за које не знају Италијани, Французи а ни Руси и Кинези.**

Империја има вазале (Италијани, Немци, Французи...) или непријатеље (Руси, Кинези, а од скора и Срби).

Са сигурношћу можемо рећи да су Албанци највећи губитници распада биполарног света пошто су све своје наде везали за силе које иза себе остављају пустару. Од двадесетогодишњег боравка евроатлантских колонијалних трупа (САД, В. Британија, Француска, Италија, Немачка) и њиховог цивилног особља не постоји страшнија казна. Остану ли још само пет година, Албанцима преостаје да се иселе или да наставе да граде будућност на радиоактивном јаловишту. Да ли албански прваци игде на кугли земаљској имају бољег саговорника од владе у Београду која их понајбоље познаје и разуме?

У наредним годинама, главни краткорочни задатак Србије јесте заштита српских енклава и преосталих цркава и манастира на Косову и Метохији, по цену оружаних сукоба.

Стога, Србија нема разлог да разговара о разграничењу с Албанцима јер с Албанијом постоји одавно међународно призната граница. Зашто би данашња Србија уступала оно што су ослободили српски каплари и војводе? Србија се не спрема да поврати Косово већ да се врати Косову и онда искорачи у поредак на духовним основама, новој науци и технологији у коме има места и за Албанце, позиваоце пирома-на обучених у униформе ватрогасаца.

На Косову су Срби против Отоманског царства водили одлучну битку 1389. када на Балкану није било Албанаца. Поново су 1999. тражили смисао и нашли га док су Албанци чекали завршетак рата атлантског пакта и ВЈ. Место борбе непрестане обележено је давно српским сакралним споменицима, а од 1999. зрачењем које ће престати пошто се охлади Земља.

Језиви насртај на биосферу изведен 1999. радиоактивним зрацима осветлио је наш пут којим ћемо се вратити Косову. Рат 1999. био је позив Србији да се окрене свом плану и прилика да победи у надгорњавању са евроатлантском елитом.

Почетком 2020. године неочекивани узлет православља у Црној Гори, ненадани онтолошки устанак, али и немоћ европске медицинске науке и друштва пред пандемијом САРС-а, показали су да је небеска војска јача од земаљске. Подвиг европских хришћана на динарском кршу наговештава да постоји нови духовни поредак у коме ће рањена биосфера бити љубављу обновљена а државност поново успостављена. Човек околни свет мења и усклађује са својим унутрашњим космосом те је преображај природе могућ тек после духовног. Свет може постати рај тек пошто човек начини рај у себи а не на сатртој планети, како су замислиле албанске вође.

Славољуб ЛЕКИЋ

(Шири верзија предавања одржаног на Машинском факултету 27. фебруара 2020. године)

4.

**Видим сине земљу нашу распету
Између четири оцила
На којима вук зубе оштри**

**Вук се над њом нагиње
И огледа љутито
У зеленим њеним очима**

**Искре са оцила
Стварају му златокруг са
златокругом**

Око лепе главе

**Четири оцила ће знати сине
Оштри ли вук зубе за њу распету
Или за оне који су је распели**

6.

**Кроз вучја ребра сине
Земљу нашу заветну видим
Облик ускршњег има јагњета**

**Вучје обасјава је срце
Усред рујнога мора**

**Или је већ давно прогутана
Па није више ни жива ни мртва
Или је тек сада спремна
За друго рађање**

**Од вучје то зависи глади
И од наше звезде водиље
Ни од чега другог сине**